

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 587/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š. vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 Medzinárodného paktu občianskych a politických práv v spojení aj s porušením práva na pomoc v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, s porušením princípov právneho štátu a právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s porušením práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina sp. zn. A/32012/14314/04/MBV z 24. februára 2012, rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny sp. zn. AA/2012/07507/-OPHN z 11. apríla 2012, rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 S/68/2012 z 15. apríla 2013 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso/46/2013 z 9. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2014 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu občianskych a politických práv (ďalej len „medzinárodný pakt“) v spojení aj s porušením práva na pomoc v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, s porušením princípov právneho štátu a právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2 ústavy, v spojení s porušením práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina (ďalej len „úrad práce“, ale aj „správny orgán“) sp. zn. A/32012/14314/04/MBV z 24. februára 2012, rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny sp. zn. AA/2012/07507/-OPHN z 11. apríla 2012 (ďalej len „ústredie práce“), rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 S/68/2012 z 15. apríla 2013 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžso/46/2013 z 9. apríla 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ požiadal o pomoc v hmotnej núdzi. Úrad práce z dôvodov, že v čase konania a rozhodovania o priznaní pomoci v hmotnej núdzi bol sťažovateľ vo výkone trestu odňatia slobody, predtým vo väzbe, mu rozhodnutím č. A/32012/14314/04/MBV pomoc v hmotnej núdzi nepriznal. O odvolaní sťažovateľa rozhodlo ústredie práce rozhodnutím č. AA/2012/07507/OPHN z 11. apríla 2012 tak, že sa stotožnilo s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu. Správne orgány usúdili, že sťažovateľ nie je občanom v hmotnej núdzi a nespĺňa nárok na pomoc v hmotnej núdzi a nepriznávajú sa mu ani dávka ani príspevky. Konštatovali, že

sťažovateľ má základné životné podmienky zabezpečené z iného systému a spadá pod režim zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Sťažovateľ sa žalobou domáhal na krajskom súde preskúmania rozhodnutia ústredia práce. Krajský súd rozsudkom č. k. 20 S/68/2012-28 z 15. apríla 2013 v spojení s opravným uznesením z 11. júla 2013 jeho žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžso/46/2013 tak, že rozhodnutie krajského súdu potvrdil, keď dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa sťažovateľa správne orgány, krajský súd aj najvyšší súd porušili jeho základné práva tým, že nezohľadnili skutočnosť, že podľa dovolacieho rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 49/2012 z 3. októbra 2012 bol do výkonu trestu odňatia slobody vzatý protiústavne, čo bolo známe už v čase rozhodovania súdov, pre tie však daná skutočnosť bola podľa sťažovateľa irelevantná.

V sťažnosti uvádza:

«Namietam, že v čase rozhodovanie KS Žilina a NS SR už existoval právoplatný rozsudok dovolacieho súdu č. 1Tdo/49/2012 z 3.10.2012, ktorý bol ex lege záväzný aj pre súdy konajúce v tejto sociálnej a správnej veci sťažovateľa, ktoré súdy absolútne svojvoľne nerešpektovali právne účinky tohto rozsudku, čím ho fakticky aj právne potom maria v príkrom rozpore s § 246c ods. 1 v spojení § 159ods. 2 OSP v spojení s výrokmi rozsudku NS SR č. 1Tdo/49/2012 z 3.10. 2012 a nevyvodili z neho zákonom predpokladané dôsledky v prospech sťažovateľa, a zabránili tak obnoveniu stavu (restitutio in integrum) v tejto veci pred správnym orgánom, zmarili možnosť kasácie nezákonných rozhodnutí správnych orgánov vychádzajúcich z nezákonného právneho (i skutkového) stavu a odňali sťažovateľovi v príkrom rozpore s čl. 12 ods. 1, 2, 4 v spojení s čl. 46 ods. 1, 2 protiústavné odňali materiálnu a reálnu súdnu a inú právnu ochranu, vydaním a ponechaním nezákonných, vecne nesprávnych a nespravodlivých rozhodnutí správnych orgánov a súdov, zmarili sťažovateľovi právo na právnu istotu a na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 EDLP extrémne formalistickým prístupom v rozpore s matériou

demokratickeho a pravneho statu contra constitutionem čl. 1 ods. 1 a ods. 2 ustavy v spojeni s čl. 13 EDLP.

Porušenie čl. 13 EDLP vidím najmä v tom, že napriek existencii a procesnej prípustnosti žaloby nedošlo v materiálnom zmysle k obnoveniu stavu (restitutio in integrum) odstránením protiprávneho stavu, nezrušením existujúcich nezákonných a vecne nesprávnych rozhodnutí správnych orgánov, že sa len formalistický žaloba prejedнала, síce na dvoch inštančne nezávislých stupňoch všeobecného súdu, ale bezvýsledne, čím sa opomenul a zmaril účel a zmysel tohto ustanovenia, a protiústavne sa aproboval protiprávny stav, teda, ak bola žaloba dôvodná (ako namietam) a ak jej malo byť vyhovené.

Argumenty súdov, že sa na sťažovateľa vzťahoval zákon o výkone trestu, podľa môjho názoru, nemôžu v žiadnom prípade obstáť, nakoľko na nezákonne odsúdeného sa nemohol zákonným spôsobom vzťahovať zákon o VTOS, práva a povinnosti podľa zákona o VTOS, keď celý výkon takéhoto rozsudku bol nezákonný na podklade nezákonného rozhodnutia. Pokiaľ štát aj fakticky zabezpečil, ale zjavne nezákonne a protiústavne sťažovateľovi nejaké iné, horšie, a menej kvalitné, „základné životné podmienky“ ako tie, ktoré by mu podľa práva mali patriť o ktoré sťažovateľ „bojuje“, nemožno v žiadnom prípade hovoriť o legalite a legitimitate, ani o naplnení spravodlivosti, ak súd ignoruje kľúčové fakty, základy logiky a práva, pričom v príkrom rozpore so zákonom založí svoje rozhodnutia na nezákonnom stave, ktorý takto protiprávne aprobuje a nectí si zmysel a účel čl. 1 ods. 1, 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 alinea druhá, 2, 4 v spojení s čl. 39 ods. 2, 3, i čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Súd mi v danej veci protiprávne naoktovali násilím a protiprávne práva (i povinnosti) podľa zákona o výkone trestu, hoci tie mi nepatrili, tieto mi boli nezákonne dané a protiprávne mi boli odňaté iné majetkové práva na dávky a príspevky v hmotnej núdzi, ktoré mi patrili a takto ušli v môj neprospech, čo je hrubo a zjavne protiústavné.

Samotná skutočnosť nezákonného odsúdenia sťažovateľa ako kľúčová skutková a právna skutočnosť, na základe ktorej správne orgány založili (i keď bez svojho zavinenia) vecnú správnosť (teraz nesprávnosť) svojho rozhodnutia, je plne postačujúcim dôvodom na vyhovenie žalobe a zrušenie ich nezákonných rozhodnutí, založených na nezákonnom právnom stave, rešpektujúc tak princíp právnej istoty a záväznosť judikovaných rozhodnutí o nezákonnom nepodmienečnom treste ako o osobnom stave.»

Podľa sťažovateľa mal najvyšší súd „*napadnuté uznesenie zrušiť pre neúplne zistený skutkový stav a iný právny stav, ktorým sa prvostupňový súd nezaoberal, a ktorý ignoroval, hoci bol na to povinný ex officio prihliadnuť*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje vydať tento nález:

„1. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy sa vyslovuje, že základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2, právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie a prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu občianskych a politických práv samostatne, ale (primárne) aj

a) v spojení s porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 alinea 1. in fine Ústavy Slovenskej republiky;

b) v spojení s porušením práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky;

c) v spojení s porušením práva na majetok a na dávky a príspevky v hmotnej núdzi podľa čl. 39 ods. 2 a 3 ústavy aj ako práva majetkového charakteru a legitímne očakávanie podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k EDLP

d) v spojení s porušením práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 EDLP;

e) v spojení s porušením princípov demokratického a právneho štátu, i právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1,2 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

boli protiústavným postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR ako porušovateľa, sp. zn. 10Sžso/46/2013, zo dňa 9. 4. 2014, samostatne i v spojení protiústavným postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline ako porušovateľa, sp. zn. 20 S/68/20012, zo dňa 15. 4. 2013, samostatne i v spojení protiústavným postupom a rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava ako porušovateľa, sp. zn. AA/2012/07507-OPHN, zo dňa 11. 4. 2012, samostatne i v spojení protiústavným postupom a rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, pracovisko Kysucké Nové Mesto ako porušovateľa, sp. zn. A/32012/14314/04/MBV, zo dňa 24. 2. 2012, porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy sa právoplatné protiústavné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako porušovateľa, sp. zn. 10Sžso/46/2013, zo dňa 9. 4. 2014, v spojení protiústavným postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline ako porušovateľa, sp. zn.

20S/68/20012, zo dňa 15. 4. 2013, v spojení protiústavným postupom a rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava ako porušovateľa, sp. zn. AA/2012/07507-OPHN, zo dňa 11. 4. 2012, v spojení protiústavným postupom a rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, pracovisko Kysucké Nové Mesto ako porušovateľa, sp. zn. A/32012/14314/04/MBV, zo dňa 24. 2.2012, v celom rozsahu zrušujú a vec sa vracia späť na ďalšie (nové) konanie a rozhodnutie lege artis.

3. Najvyšší súd SR sa zaväzuje vyplatiť do troch dní od právoplatnosti (doručenia) tohto nálezu náhradu všetkých trov konania sťažovateľa na účet č...“

Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a svoju sociálnu situáciu preukázal kópiou potvrdenia úradu práce, že je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv rozhodnutím úradu práce, ústredia práce a krajského súdu č. k. 20S/68/2012-28, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07). O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta v konaní správnych orgánov, rozhodoval na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v zmysle § 247 a nasl. Občianskeho správneho poriadku (ďalej aj „OSP“) krajský súd. Rozhodnutie krajského súdu č. k. 20S/68/2012-28 bolo predmetom konania o opravnom prostriedku sťažovateľa v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sžso/46/2013. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať postup správnych orgánov ani krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených základných práv postupom úradu práce, ústredia práce

a krajského súdu v predmetnom konaní po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžso/46/2013 z 9. apríla 2014 došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu v spojení s porušením práva podľa čl. 39 ods. 2 a 3 ústavy, základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 13 dohovoru a princípov demokratického právneho štátu aj právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie takto:

„ Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okrem argumentácie krajského súdu, ktorú si odvolací súd plne osvojuje a odkazuje na ňu, je nevyhnutné poukázať len na to, že OSP pripúšťa opravu zrejmych nesprávností a chýb vpísaní a počítaní. Zo zápisnice o pojednávaní pred Krajským súdom v Žiline z 15. apríla 2013 je zrejmé, že v prerokúvanej veci rozhodoval senát a nie samosudkyňa, a preto následné opravné uznesenie z 11. júla 2013 č. k. 20S/68/2012-50 odstránilo túto zrejmu nesprávnosť rozsudku z 15. apríla 2013 č. k. 20S/68/2012-28. Týmto postupom zákon porušený nebol.

Skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Tdo 49/2012 z 3. októbra 2012 zrušil pôvodné rozhodnutia, na základe, ktorých bol žalobca odsúdený,

došlo k zmene skutkového stavu po 11. apríli 2012, kedy bolo vydané preskúmané rozhodnutie žalovaného č. AA/2012/07507-GPHH.

Základné právo na zabezpečenie v hmotnej núdzi je počas výkonu trestu odňatia slobody, v ktorom sa žalobca v čase vydania správneho rozhodnutia nepochybne nachádzal, zaistené v zmysle čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky a 1 čl. 11 ods. 1 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (vyhláška Ministerstva zahraničných vecí zákone. 120/1976 Zb.).

Základné životné podmienky, ktoré sú vymedzené pre účely zákona č. 599/2003 Z. z. mal v súlade so zákonom č. 475/2005 Z. z. žalobca počas VTOS zabezpečené.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nezistiac chyby v preskúvanom rozhodnutí, ani v napadnutom rozsudku krajského súdu, tento ako správny a zákonný podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.“

Sťažovateľ namietal porušenie viacerých svojich práv, ústavný súd sa však primárne zamerlal na posúdenie toho, či postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu neboli porušené práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. K ich porušeniu malo dôjsť najmä nesprávnymi a nepreskúmateľným rozhodnutím krajského súdu a pochybením najvyššieho súdu, ktorý takéto rozhodnutie potvrdil. Nepreskúmateľnosť rozhodnutí všeobecných súdov spočívala podľa sťažovateľa najmä v tom, že prostredníctvom nich „nedošlo v materiálnom zmysle k obnoveniu stavu (*restitutio in integrum*) odstránením protiprávneho stavu“.

Po preskúmaní sťažnosti a napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (ostatné napadnuté rozhodnutia sťažovateľ k sťažnosti nepredložil) ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 44 až čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V právnej oblasti konania pred všeobecným súdom takýmto právnym predpisom je Občiansky súdny poriadok, preto ústavný súd musel preskúmať aj postup súdu podľa tohto právneho predpisu.

Podľa ustanovenia § 250i ods. 1 a 3 OSP je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V období, ktoré správne orgány posudzovali, sťažovateľ nebol osobou v hmotnej núdzi v zmysle zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov, z toho dôvodu mu ani správne orgány, ani všeobecné sudy nemohli priznať práva, ktorých sa domáhal.

Najvyšší súd sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi okolnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nevykazuje znaky svojvoľnosti alebo arbitrárnosti a závery v ňom uvedené v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie nie sú ústavne neudržateľné. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, pričom toto rozhodnutie nemožno považovať za nepresvedčivé, respektíve také, ktoré by bolo v rozpore s § 157 ods. 2 OSP.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Po preskúmaní sťažnosti a jej príloh ústavný súd zároveň konštatuje, že v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 344/06, I. ÚS 88/07).

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžso/46/2013 z 9. apríla 2014 ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nevyslovil porušenie uvedených princípov, z toho dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd zároveň poznamenáva, že uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

Sťažovateľ žiadal ústavný súd aj o právne zastúpenie v konaní pred ústavným súdom, a predložil i ďalšie návrhy, ktoré sa viažu na rozhodnutie vo veci po jej prijatí na ďalšie konanie. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že ani ustanovenie právneho zástupcu by nezmenilo posúdenie sťažnosti ústavným súdom. Takýto postup sa javí ako nadbytočný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014